DIN NOU ACASĂ

DĂNUŢ UNGUREANU

Keyes căuta. Proptit în picioroangele lui făcea faţă furtunii scormonind masa mişcătoare de gunoi. Costumul uşor şi elastic îi permitea asta.

— Ai găsit ceva? rosti Lamarre în microfon, pe un ton mai ridicat decît ar fi trebuit, căci urletul vijeliei era mult atenuat.

Keyes se îndreptă nemulţumit. Cineva vorbi înăuntrul lui. „Atenţie, un tovarăş nu-ţi este un prieten. Doar un accesoriu, o înlesnire. Manevrează-l cu grijă şi o să funcţioneze la randament maxim.” Strînse tija aurie a detectorului şi înaintă către el.

— Nimic. Ne pierdem vremea, asta e sigur. Să ne ascundem undeva pînă se mai domoleşte vîntul.

— Unde? făcu Lamarre.

Uneori, în astfel de momente, eficienţa lui atingea minimul. La început, cei năpăstuiţi de krut nu fuseseră acceptaţi în misiuni la sol. Se ataşau prea mult de locul în care trăiau, amintiri care nici măcar nu erau ale lor veneau pe neaşteptate să-i tulbure. Specialiştii proroceau catastrofe. „Gena casei” se dovedea a fi un adversar greu, cuibărit în structurile intime ale unora ca Lamarre.

Pînă unde puteau ajunge privirile lor, spinările dunelor de resturi unduiau instabile. Însă respiraţia intensă nu-i ferea de apăsarea masei de aer deplasîndu-se cu viteze din ce în ce mai mari. De temut erau mai ales bucăţile informe de tablă care se desprindeau năpustindu-se spre ei cu muchii ascuţite ca briciul. Dar ăsta nu era singurul necaz. Cînd se apropiaseră de cercetaş, piciorul lui Keyes intră pînă la genunchi într-o pastă cleioasă, de un roşu aprins a cărui strălucire fusese ascunsă în chipurile înşelătoare ale gunoaielor. Fură nevoiţi să se întoarcă şi să ocolească

mult. Între timp, vîntul turbase. În vreme ce se adăposteau în spaţiul îngust al cabinei, Keyes îşi mută privirile pe orizontul negru, mişcător, al oceanului. Mai aveau cale de o oră pînă acolo, dar cu o seară înainte Lamarre îi propusese să se mai învîrtească un timp printre dune. Ceva îi spunea că vor avea noroc.

— Lam, zise Keyes cînd zgîlţîiturile se mai potoliseră, de cîte zile sîntem aici? Lamarre întoarse către el un chip obosit.

— Cred că de zece. Perimetrul ăsta are vreo mie de kilometri pătraţi.

Undeva, deasupra lor, se rotea cilindrul lucios al navei mamă, aşteptîndu-i. Casa lor era acolo. Mîncau şi dormeau pe furate. Dimineţile şi le petreceau căutînd. Seara făceau planuri.

— Keyes, două săptămîni în haznaua asta! Ar trebui să ai nervii unui cal de lemn ca să scapi teafăr.

— Aiureli! O să te obişnuieşti în cîteva ore. E doar ceva mai multă dezordine.

Odată, pe cînd nu se aşezaseră încă printre mormane, survolînd relaxaţi tonele de resturi, Keyes spusese rînjind:

— Numai noi nu sîntem aici!

Gunoaiele, dezolante prin întinderea lor, sfîrşeau prin a fi cu toate la fel. Acolo se năruiau încet, în ele însele, încet, ca nişte ceţuri de frunze moarte. Impresia era puternică mai ales în orele fără vînt, cînd aburul venit dinspre ocean se prelingea acumulîndu-se între cocoaşele de moloz.

La început văzuseră capsulele de acceleraţie, folia de bismut, băltoacele de mercur. Văzuseră formele de sticlă vanadică şi resturile rezervoarelor antişoc şi containere îmbucătăţite de toate tipurile ori mărimile posibile. Scuturaseră puful păpădiilor de azbest răsărite în mănunchiuri compacte pe sub carcasele înnegrite de focurile spaţiului. Cristalele memoriilor risipite păreau nestemate, suprafeţele etanşărilor, cîte nu se corodaseră, scînteiau ca aurul şi argintul.

Dar se întîmpla şi altfel. Nu o dată dezveliseră păşind,

din carnea păstoasă care susţinea totul, fragmente ale unor echipamente individuale, uneori bucăţi mai mari, mîneci sau cizme, iar altădată costume aproape întregi. Unele aparţinuseră trecutului, altele păreau de-a dreptul ciudate. Şi nu o dată se temuseră în tăcere că înăuntrul lor ar mai putea fi ceva.

Lamarre frînă înjurînd. De cîteva zile o făcea din ce în ce mai des. Ochiul îi aluneca peste suprafaţa pestriţă. Obosit, prea obosit. Era ultima răzbunare a tot ceea ce mai multe omeniri azvîrliseră cu dispreţ.

— Ar trebui să răsturnăm sacul asta de gunoi! spuse.

Keyes zîmbi.

— Păşeşti pe legendare tărîmuri de baştină, observă el. S-ar zice că nu te prea omori cu firea.

— Cine-şi mai aminteşte azi de asta? aruncă celălalt.

Ca mai toţi cei bîntuiţi de krut îşi ascundea prost emoţiile sau nu şi le ascundea deloc. Exista un procent de incurabili şi geneticienii o recunoşteau..

— Într-o vreme ar fi vrut rîuri, vegetale, ceva ca un parc mare, ştii. Dar în cele din urmă au fost nevoiţi s-o lase aşa cum a căzut.

— Dar, erau condamnaţi, consimţi Keyes căutînd să înmormînteze discuţia.

De zeci de ani tot ceea ce putea fi numit gunoi era dirijat în mod deliberat aici. Sănătatea spaţiului şi a celorlalte aşezări omeneşti făcea înfrîngerea mai uşor de suportat.

Ocoliră prudenţi o zonă circulară sub acoperămîntul căreia clipoceau adîncimi de ţiţei şi mîl radioactiv. Ştiau că odată prinşi nu vor mai putea scăpa în veci. Acum se strecurau anevoie printre zeci, sute, mii de blocuri informe, carbonizate, păstrînd încă, o ştiau prea bine, un miez ucigător. Erau pachete de reziduuri compactate în conductele de evacuare ale uzinelor de sinteză din spaţiu. În anumite perioade ale anului străbăteau atmosfera, fierbinţi, ca stele căzătoare produse în serie. Keyes le spunea „găinaţi cu surprize”.

Apoi veni noaptea. Prin vizoarele măştilor de oxigen priviră amurgul frumos cufundîndu-se lent în ocean. Chiar faptul neobişnuit că, pentru cîteva minute, putuseră să vadă soarele, le umpluse sufletele de o caldă şi tainică bucurie ca acelora aleşi să ia parte la întîmplări nehărăzite oricui. Începuse din nou să bată vîntul, dar în cabină era cald şi bine.

Puţin după miezul nopţii, Lamarre se trezi ţipînd. Ceea ce i se strecurase sub pleoape fusese arsura unei lumini albastre de o densitate extraordinară, care părea să coboare dintr-o jumătate a cerului. Erau parcă pe fundul unei ape limpezi.

— Stai liniştit, gîfîi Keyes, căutînd braţul înţepenit al celuilalt şi apucîndu-l strîns.

Cînd alunecau prudenţi între plafonul coborît de nori şi crestele în continuă schimbare, pe sub ei treceau fantomele unor clădiri a căror vîrstă nu le spunea nimic. Lamarre le bănuia urcînd, din adîncuri, pe înălţimea mai multor etaje. Creştetele lor se măcinau lent, de la o ploaie la alta, căscînd scobituri întunecoase de încăperi şi coridoare. Oare de aici începuse totul? De aici porniseră să crească dunele de resturi, gunoaiele alcătuind deşerturi, zeci, răspîndite pe toată suprafaţa planetei? Erau întrebări la care nu voiau să-şi răspundă.

— Lam! strigă Keyes.

Intrarea fusese mascată într-o aglomerare de „găinaţi”, însă ochiul mai exersat al lui Keyes o zărise chiar în momentul în care fusta cercetaşului trecea peste ea. Şi coborînd în ecluză înţeleseseră. Acolo, peretele bărcii de salvare se deformase la desprinderea disperată de „spectrum”. Aici se îngrămădiseră să privească frînturile incandescente pe care explozia le azvîrlise în urma lor. Iar dincolo trebuie că aşteptaseră neliniştiţi impactul cu dunele. Urme şi obiecte vorbeau.

— Lam! strigă Keyes din nou.

Măturase praful cu partea interioară a mînuşii.

— Ce dracu’ te-a apucat, potoleşte-te! ţipă Lamarre nervos.

Contorul, scăldat în norişorii învolburaţi de Keyes, pîrîia vesel. Se aplecară amîndoi, apoi Lamarre aprinse lanterna, căci în ungherul acela pătrundea prea puţină lumină. Aşa ieşi la iveală şi marginea containerului.

— Trebuie să-l ducem sus, spuse Keyes

— De ce? se miră Lamarre. Nu fă prostii!

Acum părea mai stăpîn pe sine. Dar era doar o reacţie a oboselii extreme.

— „Genetics”, silabisi. Poate că e plin cu viruşi.

— Da, încuviinţă grav Keyes. De tuse măgărească.

Şi se opinti încercînd să-l ridice. Lamarre dădu din umeri. Îl cunoştea prea bine ca să i se împotrivească. În vreme ce refăceau traseul spre suprafaţă, Keyes aruncă o privire după consola calculatorului. Acolo, în semiîntuneric, zăcea un costum de protecţie complet. N-avea să afle niciodată dacă înăuntrul lui se mai găsea ceva.

Şi fu din nou seară. Continua să curgă din cer lumina aceea care făcea ca tot ce se afla în jurul lor să capete o paloare stranie. Se strecuraseră în pîntecul cercetaşului.

— Ce poate fi asta? întrebă Lamarre.

Abia se mai ţinea pe picioare.

— Nu ştiu, zise Keyes. Radiaţii. Ziua de apoi. Cui îi pasă?

Îşi simţeau bărbile înţepîndu-le palmele. Keyes îşi trecu mîna prin părul năclăit. „Vorbeşte-i, îl povăţui cineva dinăuntrul lui, vorbeşte-i...”

— Trebuie să ne aşteptăm şi la altele. Dar acum containerul. Înăuntru sînt o sută de miliarde de protomeri. Sintetizaţi de Mobile Genetics. Unicate. Am cîteva teorii interesante în legătură cu felul în care au ajuns aici.

Lamarre se scutură scîrbit.

— Să ne descotorosim urgent de el. Radiaţiile au produs cu siguranţă mutaţii periculoase. Stăm pe o bombă.

Keyes clătină din cap.

— E prea solid ca să ne temem.

— Ce vrei să facem cu el? insistă Lamarre.

Lunganul îl privi mirat.

— Să-l luăm acasă, cred

— Keyes, încetează! Hai să-l ducem dracului înapoi şi s-o ştergem! ţipă Lamarre.

Keyes îi puse o mînă pe umăr. Ceea ce pătrundea prin perdeaua strălucitoare pînă la suprafaţa conştiinţelor părea să fie un soi de nelinişte a aşteptării izvorînd dintr-un loc cu lumina. Dar mai era ceva. Keyes îi simţi pe celălalt dintr-o dată departe de el, la mii de parseci distanţă, refuzînd să comunice, refuzîndu-i ajutorul. În anii pe care îi petrecuse răscolind lumile moarte învăţase să-şi cunoască bine coechipierii. Lamarre era prea obosit ca să mai poată lupta cu frica.

— Genetics le-a pus cruce de mult, spuse el.

— Poate că da, admise Keyes. Poate că nu.

Lamarre se întoarse pe o parte.

— Ei pot face de o sută de ori mai bine ceea ce au reuşit acum cincizeci de ani.

— Ascultă... Keyes se întinse cu voluptate. Nu asta era problema. Probabil că vor distruge containerul şi tot ce se află între pereţii lui. El nu trebuia să ajungă aici, în nici un caz aici. Mîncăcioşii dinăuntru au nevoie de medii de cultură, nu pot pur şi simplu s-o pornească de la nimic. Unele alveole conţin material sintetizat special pentru ei. Haleală. Dar asta nu e de ajuns. Locul experienţei era altul şi „Spectrum” într-acolo o pornise.

— E absurd! protestă celălalt. Viaţa nu se dezvoltă astfel.

— Asta, însă, da. Oameni peste măsură de isteţi au pus pe picioare aşa-zisa „genetică rapidă”. Ca să scoţi un cimpanzeu păros dintr o amoebă nu e obligatoriu să-l treci prin toate etapele evoluţiei. Şi ce e mai important, nu ai nevoie de milioane de ani ci de zile. Nebănuite sînt căile Domnului, rîse Keyes.

— Mutaţii?

— Mutaţii în cascadă. O echipă de computere a pus la punct programele. Apoi ele au fost codificate genetic. Ceea

ce se află înăuntru poate da naştere unui ecosistem suficient de bine echilibrat, în numai cîteva zile.

Lamarre îl privi încordat.

— Care sînt riscurile de contaminare?

— Nici unul. Alveolele sînt perfecte. Prepararea lor a luat aproape tot atîta timp cît cea a protomerilor.

— Eşti imposibil. Ce se întîmplă totuşi dacă alveolele nu sînt etanşe?

— Nimic, spuse Keyes plictisit. Costumele noastre sînt.

— Şi protomerii?

— Ar pieri pînă la ultimul. Unu: împrăştierea ar fi prea mică. S-ar ronţăi unii pe ceilalţi în cîteva clipe. Doi: uită-te puţin în jurul tău. În condiţiile astea n-ar putea supravieţui nici măcar calul de lemn de care pomeneai zilele trecute. Cred că stratul de ozon aduce cu o felie de şvaiţer.

— Nu fi copil! Krutul vorbeşte prin tine. Nu se nai poate nimic pentru bătrîna ta hazna. A pierdut momentul favorabil. Va rămîne aşa cîtă vreme se va mai roti în jurul soarelui.

Lamarre nu-i răspunse. Stătea cu spatele şi neputîndu-i vedea ochii deschişi către gînduri Keyes îl crezu adormit. Cercetaşul începuse să-i legene, mai întîi uşor, ca şi cum le-ar fi priceput chinul pricinuit de nesomn, apoi din ce în ce mai amplu. Se stîrnise din nou furtuna. Keyes văzu prin voalul albastru al luminii din cer armata de zdrenţe fără identitate, smulse dunelor, repezindu-se către ei. Şi într-o clipă hublourile fură acoperite. Apoi porniră să zboare şi obiecte mai grele, iar acestora învăţase de cîteva zile să le aprecieze mărimea după zgomotul contactului cu pereţii.

*

Keyes se dezmetici anevoie, bîjbîind cu degetele lipsite de protecţia mînuşilor acolo unde ar fi trebuit să se afle Lamarre. Locul era gol.

— Lam? rosti răguşit.

Zorii veneau cenuşii, îngheţaţi. Keyes aşteptă pînă ce

lumina zilei fu destul de puternică pentru a îndepărta umbrele. Atunci căută cu privirea containerul pe care din motive de siguranţă îl ancoraseră la cîţiva metri în faţa cercetaşului. Cablul fusese în mod evident rupt sau tăiat şi Keyes ştiu că furtuna, oricît de puternică, n-ar fi putut face asta. Acum mintea îi era limpede. Cuplă emiţătorul.

— Lamarre! strigă.

Pe urmă atenţia îi fu atrasă de ceva. Ceva care se petrecea lent, undeva, la marginea cîmpului său vizual. Se întoarse brusc lăsînd să-i scape un strigăt uşor. Aluneca din partea de sus a hubloului şi la început crezu că e vorba de un gunoi aruncat de furtună pe plafonul cabinei. Se apropie la fel de încet de transparenţa perfectă a sticlei şi văzu ceva ca o bucată mare de gelatină străbătută de nenumărate vinişoare sîngerii, tremurînd în vreme ce se tîra. Văzu urma umedă ce rămînea întipărită pe faţa exterioară a hubloului în spatele acelui lucru cît un cap de om. Şi mai văzu luciul întunecat al unei pete răzbind din masa aceea translucidă, aţintindu-l cu privirea îngheţată a unui ochi de mort. Keyes urmări fascinat apropierea ochiului acela care îşi modifica forma şi culoarea chiar în vreme ce-l privea. Apoi se auzi un plescăit şi lucrul se desprinse căzînd în grămada de gunoi, iar Keyes se întoarse să verse pe bancheta din spate

Peste tot, în jurul său, resturile foşgăiau neliniştite, aşa cum o făcuseră întotdeauna, dar el era din ce în ce mai sigur că de data asta efervescenţa lor ascunde ceva. În vreme ce-şi presuriza costumul şi se strecura în ecluză, încercă să-şi potolească tremurul mîinilor. Un corp moale se desprinse de pe rama superioară a sasului lovindu-i umărul înainte de a se rostogoli la baza dunei. Făcu primul pas şi piciorul strivi un fel de pernă diformă care se zgîrci lăsînd să i scape o spută groasă, incoloră.

Pretutindeni, acolo unde se putea, răsăreau îndepărtînd anevoie obiectele mai grele care le închideau drumul către lumină. Urcau spre suprafaţă cu încăpăţînare fără să se grăbească, tremurînd, prelingîndu-se, clipocind. Şi erau

mii, zeci de mii împînzind deşertul de gunoaie pînă la orizont. Keyes le urmări o vreme, paralizat. Rămăsese agăţat la capătul unui gînd stupid „cablul... cablul...” – apoi mîinile şi picioarele porniră să i se mişte mecanic, rigide, şi el se deplasă cîţiva metri de la o dună la alta, căutînd pe cît posibil să nu atingă plăsmuirile ce-i răsăreau sub paşi ca flori de cartilagii puhave. Atunci privirea îi întîlni la o sută de metri în faţă, pe o creastă sfărîmicioasă, trupul ghemuit al lui Lamarre. Ca să ajungă pînă la el trebuia să facă un ocol mare şi pentru nimic în lume n-ar fi scos cercetaşul din perimetrul infim în care îi găsiseră un echilibru.

Rămăsese aplecat la capătul unei mişcări care ar fi trebuit să-l ducă mai aproape de ceva ce se cuvenise să fie cercetat cu luare-aminte. Mai aproape de ce? Keyes nu putea şti.

— De ce ai făcut asta, Lam?

Dar răspunsul îl cunoştea de mult timp, de foarte mult timp. Dincolo de transparenţa vizorului, ochii verzi ai lui Lamarre erau şi ei doar sticlă, sticlă goală, fără valoare. Keyes îl scutură uşor şi fură gata să se răstoarne amîndoi.

— Lumina, vîntul, îngăimă în sfîrşit Lamarre.

Părea reîntors de pe altă lume. Keyes realiză că trecuseră probabil ore de cînd el se aşezase acolo, în vîrful crestei instabile, incapabil să reacţioneze, urmărind cu neîncredere stupidă cele ce urmaseră deschiderii containerului.

— Trebuie să plecăm imediat! zise. Mă auzi? Vino-ţi în fire, trebuie s-o ştergem. Nu-mi place să fiu digerat.

Lamarre dădu din cap, însă pe buze nu-i ajunse decît un sunet gutural. Se afla în pragul unei crize. Keyes privi rapid în jur. Cercetaşul scînteia la vreo sută cincizeci de metri spre vest. Într-un sfert de oră, puteau fi acolo şi apoi ar fi gonit fără să se oprească pînă la marginea oceanului. Ceea ce văzu o clipă mai tîrziu îi îngheţă sîngele în vine. Îl tîrî pe Lamarre după el, la poalele dunei, şi îl îmbrînci în direcţia cercetaşului. Alergau.

Pe toată întinderea deşertului de resturi, viermuiala încetase brusc. Keyes înregistra nemişcarea formelor pe care le zdrobeau sub picioare alergînd ori cu pieptul ori cu braţele atunci cînd se poticneau. Fojgăiala dedesubturilor, cea care îi stîrnise repulsia şi îl doborîse pe Lamarre, lăsase locul aşteptării. Doar gunoaiele stîrnite continuau să se prăbuşească încet, fărîmiţîndu-se. Iar ei alergau.

Keyes alunecă. Un scuipat mare, consistent, îi încătuşase braţele încleindu-le. El rupse furios prelungirile aţoase, lipsite de culoare.

— Lumina... îi şuieră Lamarre aplecîndu-se peste el.

Şi Keyes înţelese, fulgerat, în vreme ce se ridica. Nu era decît o aşteptare înşelătoare, un răgaz. Aveau să-şi reia creşterea de îndată ce procesele din interiorul lor le-ar fi permis trecerea la o nouă etapă. Fuseseră spori, invizibili, nimicuri unicelulare captive în alveolele lor ermetice. Fuseseră colonii lipicioase de ciuperci, mucegaiuri şi larve colcăind într-un conglomerat clocotitor, pregătind sub ţesuturile jilave fiinţele pe care computerele-lui Genetics le plănuiseră să fie. Urmau să-şi alcătuiască la iuţeală spini, coarne şi colţi, solzi şi păr aspru şi filamentele fine ale penelor înfipte în suprafaţa nou nouţă şi strălucitoare a pielii abia scornite. Lumina albastră sau orice altceva ar fi fost (un semn? un prilej?) le îmbrîncea înainte pe scara abruptă a devenirii, mereu înainte, nu le dăruia decît scurte răgazuri între etape, pregătind un nou salt. Înainte.

Temelia de gunoi a unei carcase vechi cedă şi ei se pomeniră vreme de cîteva clipe lungi cît ore sub o ploaie deasă cu stropi cleioşi care se dovediră a fi viermi subţiri, încolăciţi. Lamarre ţipă ascuţit agitîndu-şi frenetic braţele. Apoi Keyes îl trase după el şi din cîteva salturi fură lîngă vehicul. Cînd dădură la o parte perdeaua verde ca iedera ce acoperise sasul, Keyes fu cuprins de euforie. Părăsiră ecluza în vreme ce indicatoarele afişau simultan „Decontaminare terminată”. Keyes se instală la comenzi. Mîinile i se plimbau cu repeziciune pe claviatura bordului. Încheie verificările privind spre Lamarre care se prăbuşise

pe banchetă cu genunchii sub bărbie, cu pleoapele strînse şi maxilarele zvîcnind. Nimic nu părea să fie în neregulă cu excepţia unei uşoare creşteri a greutăţii cercetaşului.

Apoi examină hublourile. Mai întîi crezu ca e doar furtuna, încă o dată trezită, însă privind mai atent dunele şuieră admirativ. O porniseră din nou. Vîntul, ceaţa alungată dinspre ocean, o modificare abia sesizabilă a nivelului de radiaţii, puseseră capăt aşteptării. Şi acum se zvîrcoleau iarăşi în chinurile facerii, ale propriei lor faceri ce avea să dureze cîteva zile şi nopţi. Într-un loc, Keyes crezu că deosebeşte un tentacul tumefiat pipăind. O clipă mai tîrziu, cercetaşul trecu peste moliciunea de pîslă a unei colonii de vegetale încă nematurizate. O pădure? Creşteau **prea** repede.

Dar ce importanţă avea? Keyes zîmbi din nou. Ei goneau acum nestingheriţi spre ocean, în găoacea indestructibilă a cercetaşului, spre întinsul, urît mirositorul ocean de ale cărui unde uleioase şi acide se feriseră atît. Nicicînd Keyes nu avusese vreo dorinţă mai puternică decît aceea de a vedea ţărmurile negre, scobite de ploi corozive, plajele înţesate cu resturi, lagunele a căror oglindă suflată cu spumă cenuşie se încreţea în preajma unor jalnice şi neidentificabile cioturi. Nicicînd nu răsunase un cîntec mai frumos decît cel înălţat, ca o mie de voci pătrunzătoare, de talazurile murdare pe care i se părea că le aude spărgîndu-se din ce în ce mai aproape.

Acolo, pe o limbă de nisip roşu ca focul, dezvelit ca prin minune, îi aştepta aparatul care avea să-i urce la cer. Keyes rîse fericit. Peste cîteva ore aveau să fie în cilindrul navei mamă, la sînul generos şi blînd al civilizaţiei. Acasă!

— Acasă! chiui ocolind cu o mişcare fină a manşei o crevasă în adîncul căreia trandafiri cărnoşi pendulau căutînd. Şi motoarele îi ţinură isonul cu maximum de putere. Gunoaiele nu mai erau decît pete de culoare fulgerînd pe lîngă ei, inofensive, neputincioase.

— Trezeşte-te, aruncă peste umăr Keyes, lasă morcovul! O scoatem noi cumva la capăt.

Lamarre clătină abătut din cap şi Keyes îl pătrunse pînă în suflet. Krutul plînsese în el. Viaţă pentru deşertul împuţit. Putea fi mulţumit acum. Maţul bălţat ca al unui piton încolăcindu-se leneş sîsîia „viaţă”. „Viaţă” rosteau priviri încă şterse, lipsite de licăr. „Viaţă, viaţă” strigau terciuindu-se în crustele lor embrionii peste care cercetaşul trecea rece.

— Nu-i vina ta, comentă plat Keyes, alveolele au fost prost gîndite. Cînd l-am scos, containerul era făcut praf. Ni s-a sfărîmat în mîini, doar ştii.

Lamarre încuviinţă din nou, mut. Pe Keyes tăcerea îl scotea din minţi.

— „Bătrîna căruţă, bătrîna căruţă”, începu, oceanul, ei, oceanul ăsta, băiete, face toţi banii. Acizi, hidrocarburi, gaze, noroi. Scîrboşeniile or să-şi dea sufletul cînd vor ajunge acolo. Dar cred că a mai rămas şi nişte apă. Poţi să faci o baie dacă ai chef.

Keyes opri motoarele şi cu o ultimă fărîmă de inerţie răsuci cercetaşul. Apoi îşi rezemă ceafa de spătarul banchetei. Stăpînea peste toate o pace aşa cum trebuie să fi existat doar cu cîteva clipe înainte de naşterea universului. Şi o linişte grea, urzită peste bolboroseala confuză a valurilor. Keyes deschise ochii filtrînd razele sufocantei emanaţii albastre.

Cît puteau străbate cu privirile, pînă departe, dincolo de limita la care mai reuşeau să distingă coamele lichide, faţa oceanului tresărea, veneau, mii de făpturi, noii născuţi ai unei lumi moarte, erupînd din valuri, zbenguindu-se nepăsători şi veseli în ceea ce era pentru alcătuirile lor încă fragile, supa primordială, oceanul – leagăn al vieţii, devorîndu-se unii pe ceilalţi, încălecîndu-se, murind unii, dar trăind, trăind alţii, cucerind pantele abrupte de lichid, linia frîntă a ţărmurilor, întorcîndu-se de pe unde îi risipise furtuna, ca pe o mînă de seminţe, să-şi întîlnească semenii născuţi pe uscat. Lumina albastră îi strigase încă o dată.

Deja Keyes putea să ghicească firave schiţe ale fiinţelor ce aveau să devină nu peste multă vreme. Crezuse că

oceanul va nimici viaţa ieşită pe uşile laboratoarelor lui Genetics. Uitase **dorinţa** de a trăi, mai puternică decît orice pe lume.

La nici cincizeci de paşi, pe aceeaşi curbă a plajei, recunoscu locul în care lăsaseră modulul, sfera argintie către care zburaseră ca gîndul. Primul val se îngrămădise acolo alcătuind o movilă uriaşă în a cărei viermuială se întrezărea parcă o imensă bucurie. Nisipul îi fugise din preajmă învolburîndu-se şi se înapoiase ca şi cum o mînă invizibilă ar fi încercat s-o înmormînteze acolo. Peste trupul de oţel pe care îl prăvăliseră pentru că nu le semăna, urcau mustind, se poticneau o vreme în preajma ieşindurilor, se pierdeau în zecile de ascunzişuri care li se ofereau cu generozitate. Din pîlniile motoarelor se scurgea un lichid greu, galben.

Toate astea le văzu Keyes înainte de a auzi zgomotul cunoscut al sasului. Lamarre alerga împiedicîndu-se spre modul, cu braţele ridicate, poate ar fi vrut să sperie ori să alunge magma aceea rece palpitînd în a cărei răbufnire se înecau ultimele lor iluzii.

— Lamarre! strigă Keyes şi începu să rîdă.

Ceva se mişcase brusc şi în el, ceva se pregătise fără s-o bănuiască, pînă în clipa aceasta, convertindu-i dimensiuni interioare în altele, mai adînci, mai uşoare. Rîzînd încă, trecu în ecluză şi cînd căile cercetaşului se închiseră pe rînd în urma sa, ştiu că ele nu se vor mai deschide niciodată. Chicotind păşi pe urmele efemere ale celuilalt, probabil ultimele urme de paşi ale unui om pe Pămînt. Şi cînd îngenunche lîngă Lamarre, pe covorul de fiinţe, zîmbetul încă mai stăruia pe buzele sale.

— Vezi, îi spuse, noi nici nu existăm. Nu-ţi fie teamă. Am trecut pe aici cîndva eu şi cu tine, dar ei nu-şi vor mai aduce aminte de asta.

— Cum? făcu Lamarre.

Vocea lui, distorsionată în căşti, străbătea un timp şi un spaţiu parcă pierdute. Keyes simţi asta.

— Mîine, zise, mîine vor avea poate inimi. Poimîine le

vor creşte aripi. Şi unii dintre ei vor începe de răspoimîine să gîndească. Aşa le-a fost hărăzit. Şi ceva, un lucru de nimic, un incident mărunt pe care istoria erelor ce vor veni nici nu-l va cuprinde, i-a împiedicat pentru scurtă vreme să-şi urmeze soarta. Pînă azi. Pînă în clipa cînd Dumnezeul lor, despre care nu-şi vor mai aminti cînd vor fi mari, i-a slobozit în cele patru zări ale lumii şi le-a spus: „Creşteţi şi vă înmulţiţi!”. Dumnezeul acela eşti tu, Lam.

— Nu... şopti Lamarre.

— Şi ei vor creşte şi se vor înmulţi, continuă Keyes netulburat. Şi Pămîntul va fi din nou viu. Dar te-ai gîndit o clipă măcar cum va fi viaţa asta a lui?

Lamarre îl asculta fascinat, clătinînd din cap ca şi cum l-ar fi implorat să se oprească.

— Te-ai gîndit, spuse Keyes, ce se va naşte de sub gunoaie? Din valurile sumbre de ţiţei, din fumul pîrîiaşelor de acid? Din putreziciunea adunată aici, pe pămîntul oamenilor de către oameni?

Rîse din nou.

— Vor fi frumoşi, Lam?

— Nu ştiu... scînci Lamarre.

— Vor fi sensibili?

— Nu ştiu, se cutremură celălalt.

— Vor fi buni?

— Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu!, ţipă Lamarre acoperindu-şi ochii.

Al doilea vai de şerpi gelatinoşi şi viscere încă nedezvoltate ajunsese la picioarele lor. Un morman de cîrpe multicolore încerca să treacă de carîmbul cizmei lui Lamarre. El îşi repezi călcîiul zdrobind membrana fină, capilarele subţiri. Apoi se îndepărtă alergînd şi horcăind. Keyes îl urmări cu privirea.

— Stai, îi strigă hohotind, ce faci? Ai grijă de micuţii sugari!

Erau aici, erau lîngă el, cu toţii, chibzuind dacă să-l ocolească sau să-l doboare. Keyes – Hommo cosmicus – creatura a cărei generaţie îşi dezbrăcase krutul ca pe o

haină veche, prea ponosită pentru a mai fi purtată.

— Din ceea ce ai călcat în picioare astăzi, mîine se va dezmorţi poate scheletul delicat al unei păsări. Sau al unei făpturi care ar fi trebuit să fie o pasăre. Dar aripile ei vor fi de la bun început frînte. **Tu** le-ai zdrobit. Şi poimîine, ceea ce striveşti acum alergînd va naşte mamifere hidoase care ar fi trebuit să fie cerbi, tigri, ori cai sălbatici şi frumoşi. Şi răspoimîine, o femelă va zămisli un pui mic, cu un singur ochi spălăcit şi a cărui gură strîmbă nu va putea rosti „ma-ma”, ci alte silabe sîsîite, veninoase. **Tu** ai făcut asta, Lamarre!

Lamarre nu se mai zărea. Fusese mai întîi un punct mişcător pe ţărmul oceanului. Apoi dispăruse, dincolo de linia unui orizont mereu în mişcare, incert.

Keyes simţi freamătul fiinţelor, mîngîindu-i picioarele, căţărîndu-se, cucerind încheieturile şi protuberanţele costumului de protecţie. Gîfîitul lui Lamarre alergînd încă îi răsuna distinct în căşti şi el se îngemăna cu gîfîitul acestei lumi noi, la începutul unui drum necunoscut. Aveau să găsească la capătul lui oraşele, televiziunea, zborurile cosmice? Sau altceva?

Keyes desfăcu braţele lăsînd lumina de culoarea cerului senin să-i cadă ploaie pe trup, aşteptînd răbdător sfîrşitul ascensiunii.